

การศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาด้าน
การเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย
ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี¹

The Study into Current Condition and Problem related
to the Instruction of the Chinese Language at
High School Education in Surat Thani Province

ชยชนน์ โพธิ์ทิพย์² | Chayachon Photip

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาแบบกรณีศึกษาด้านการเรียนการสอนภาษาจีนในพื้นที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ส่งผลกระทบต่อการเรียนการสอนภาษาจีนระดับอุดมศึกษา และมุ่งนำเสนอข้อเสนอเชิงนโยบายเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนระดับก่อนอุดมศึกษา การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ผสานกับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) มีวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างและกลุ่มประชากรแบบเจาะจงและทำการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ผู้บริหาร ครูผู้สอน รวมถึงนักเรียนที่กำลังเรียนภาษาจีนในปีการศึกษา 2561

¹โครงการวิจัยจากทุนอุดหนุนการวิจัยเงินรายได้ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ประจำปี พ.ศ. 2561

²ดร. สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี
ติดต่อได้ที่ : Chayachonphotip@gmail.com

²Dr., Program in Chinese, Faculty of Humanities and Social Sciences, Suratthani Rajabhat University, e - mail: Chayachonphotip@gmail.com

ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่า ปัญหาหลักในด้านการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานีมี 2 ประการคือ 1) ด้านหลักสูตรแกนกลางภาษาจีนระดับมัธยมศึกษา มีเนื้อหาสาระการเรียนรู้ที่ยากไม่เหมาะกับบางพื้นที่ รวมถึงเนื้อหาสาระการเรียนรู้ซ้ำซ้อนและไม่เชื่อมโยงกับระดับอุดมศึกษา ทำให้ผู้เรียนไม่ได้พัฒนาในสาระการเรียนรู้อย่างตรงจุด 2) ด้านผู้เรียนพบว่า ผู้เรียนประสบปัญหาด้านทักษะและสมรรถนะทางภาษาจีน ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ไวยากรณ์ และการเขียน

สำหรับข้อเสนอเชิงนโยบายที่ผู้วิจัยวิเคราะห์จากประเด็นปัญหาข้างต้น ได้แก่ 1) ด้านการบริหาร คือ โรงเรียนควรสร้างเครือข่ายกับมหาวิทยาลัยเพื่อเป็นการแลกเปลี่ยนการบริหารและทำให้ระบบการเรียนการสอนสัมพันธ์กันทั้งระบบ 2) ด้านหลักสูตร คือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมถึงภาครัฐควรร่วมกันปรับหลักสูตรแกนกลางให้มีความยืดหยุ่น โดยคำนึงถึงสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนในแต่ละพื้นที่ให้เหมาะสม อีกทั้งปรับลดสาระการเรียนรู้ที่ยาก ซ้ำซ้อน และควรเพิ่มสาระการเรียนรู้ที่นำไปใช้ต่อยอดในระดับที่สูงขึ้น พร้อมทั้งควรกำหนดสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาการเรียนรู้อื่นในระดับในอุดมศึกษา 3) ด้านผู้สอน ควรพัฒนาครูท้องถิ่นโดยให้มีการจัดการอบรมเชิงวิชาการ เพื่อให้ผู้สอนได้มีการพัฒนาทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง 4) ด้านผู้เรียน ควรเน้นการฝึกวิธีการออกเสียงโดยมุ่งสอนให้ผู้เรียนเข้าใจถึงกฎและวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง เพิ่มความรู้ความเข้าใจด้านไวยากรณ์และเพิ่มทักษะการเขียนอย่างจริงจังเพื่อให้ผู้เรียนได้มีพื้นฐานที่ดีและนำไปต่อยอดในอนาคตได้

คำสำคัญ : สภาพการเรียนการสอนภาษาจีน ปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีน มัธยมศึกษาตอนปลาย การเรียนการสอนภาษาจีนภาคใต้ การเรียนการสอนภาษาจีนจังหวัดสุราษฎร์ธานี

Abstract

This research is a case study of the Chinese language instruction in Surat Thani Province. The purposes of this research were to study the current conditions and problems of the Chinese language instruction in

การศึกษาลักษณะปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

secondary education which, in turn, affected the Chinese language instruction in undergraduate education; and to suggest the policy proposal for developing the Chinese language instruction in the level of senior high school. This was a survey research integrated with a qualitative and quantitative research. The method used was purposive sampling. Data were collected from an interview with the executives, the teachers, as well as the students who were studying the Chinese language in the academic year of 2018.

The findings point out that the main problems related to the Chinese language instruction in the secondary education in Surat Thani Province involves 2 aspects: 1) the core curriculum of the Chinese language in the secondary education contained difficult learning contents which were not appropriate in some areas, and the learning contents were duplicate and not relevant to the contents taught in the undergraduate education, thus making the students be unable to develop their learning in the right direction; and 2) the students encountered the problem about skills and performance in the Chinese language in terms of the pronunciation of consonants, vowels, lexical tones as well as grammar, and writing.

The policy proposal based on the aforementioned problems was as follows: 1) on an administrative issue, schools should establish a network with the university in order to exchange administration and make the teaching system interrelated; 2) on a curriculum issue, the in-charge agencies as well as the government sector should collaborate in adjusting the core curriculum to be flexible by taking the condition of the Chinese language instruction of schools located in each area into consideration. The difficult and duplicate part of the learning contents should be reduced and that relevant to the higher education should be added. The learning contents should be determined in the way that they are consistent with the learning

contents in the undergraduate education; 3) on a teacher issue, an academic training should be provided to develop local teachers to progressively enhance academic development; 4) on a student issue, the pronunciation skill should be focused by making students understand the precise structures and accurate rules of the pronunciation, and the writing skill and grammar should be also really focused in order that the students can understand the basics accurately and, in turn, continue their education in higher level further.

Keywords: Condition of the Chinese language instruction, Problems related to the Chinese language instruction, secondary education, Chinese language instruction in south of Thailand, Chinese language instruction in Suratthani

คำนำ

ในปีการศึกษา 2554 มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีได้เปิดสอนหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาจีน ซึ่งเป็นหลักสูตรร่วมสองปริญญา กับมหาวิทยาลัย Yunnan Normal University สาธารณรัฐประชาชนจีน โดยมีนักศึกษา 4 ชั้นปี จำนวน 125 คน อย่างไรก็ตาม จากการดำเนินการของหลักสูตรในระยะเวลาที่ผ่านมาพบว่า นักศึกษาสาขาวิชาภาษาจีนจำนวนหนึ่งไม่สามารถสำเร็จการศึกษา และต้องออกจากการศึกษา กลายเป็นผู้เรียนเสียเวลา สูญเสียค่าใช้จ่ายและทุนทรัพย์จำนวนมาก และประการสำคัญคือ เสียขวัญกำลังใจในการเริ่มต้นใหม่ นอกจากนี้ การออกกลางคันของนักศึกษา ยังแสดงถึงประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนของสาขาวิชาและสถาบันการศึกษานั้น ๆ ด้วย ซึ่งจากข้อมูลพบว่า ในปีการศึกษา 2561 มีจำนวนนักศึกษาแรกเข้าในชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี 49 คน

การศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

แต่เมื่อสิ้นสุดภาคการศึกษาชั้นปีที่ 1 มีนักศึกษาตกรอกหรือลาออกกลางคันจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 36.73 โดยข้อมูลเบื้องต้นพบว่า การออกกลางคันจำนวนมากของนักศึกษา สาขาวิชาภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานีเช่นนี้ เกิดจากปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายใน “ปัจจัยภายนอก” คือปัจจัยที่นอกเหนือจากการควบคุม เช่นด้านทุนทรัพย์ทางการศึกษา ปัญหาครอบครัว ส่วน “ปัจจัยภายใน” คือปัจจัยที่สามารถควบคุมได้ เช่น ด้านการบริหาร ด้านหลักสูตร ด้านผู้สอนและด้านผู้เรียน ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นอาจารย์ผู้สอน และเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาได้สังเกตเห็นความสำคัญของปัญหาดังกล่าว จึงตั้งข้อสมมติฐานว่า ปัญหาการตกรอกหรือลาออกกลางคันอาจเกิดจากปัจจัยภายในที่ไม่เป็นระบบ ส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ทำให้เมื่อเข้าเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา นักศึกษายังคงขาดความรู้ความเข้าใจ ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียง ไวยากรณ์และด้านการเขียน ปัญหาดังกล่าวล้วนส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา จนถึงขั้นเรียนไม่ได้ เรียนไม่รู้เรื่องและตกรอกในที่สุด

จากสาเหตุข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เพื่อศึกษาวิธีการดำเนินการสอนของทางโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างถึงกระบวนการจัดการเรียนการสอนและรวบรวมข้อมูลปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน ทั้งนี้ผู้วิจัยจะเน้นในส่วนปัญหาผู้เรียนด้านทักษะและสมรรถนะภาษาจีนเพื่อนำข้อมูลมาปรับใช้ให้เกิดความเชื่อมโยงกันระหว่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอุดมศึกษา โดยผู้วิจัยคาดหวังว่าจะนำผลการศึกษาวิจัยครั้งนี้มาเป็นฐานสำคัญในการพัฒนาต่อยอดด้านการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอุดมศึกษาให้เกิดความเชื่อมโยงและเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษา พร้อมทั้งแก้ไขปัญหาด้านทักษะทางภาษาให้แก่ผู้เรียนได้อย่างตรงจุดเพื่อลดการออกกลางคันของนักศึกษาที่จะเกิดขึ้นในอนาคต

วัตถุประสงค์การวิจัย

1) ศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

2) ศึกษาปัญหาผู้เรียนด้านสมรรถนะและทักษะการออกเสียงพยัญชนะ สระวรรณยุกต์ ไวยากรณ์ และการเขียน

3) วิเคราะห์ปัญหาและนำเสนอนโยบายด้านการเรียนการสอนสำหรับการพัฒนาหลักสูตรของระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและอุดมศึกษาให้มีความเชื่อมโยงกัน

ขอบเขตการวิจัย

1) ขอบเขตด้านเนื้อหา แบ่งตามวัตถุประสงค์เป็น 3 ด้าน ดังนี้

1.1 ด้านสภาพการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี แบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการบริหาร 2) ด้านหลักสูตร 3) ด้านผู้สอน 4) ด้านผู้เรียน

1.2 ด้านปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี แบ่งเป็น 4 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการบริหาร 2) ด้านหลักสูตร 3) ด้านผู้สอน 4) ด้านผู้เรียน โดยมุ่งศึกษาปัญหาด้านสมรรถนะและทักษะการออกเสียงพยัญชนะ สระวรรณยุกต์ ไวยากรณ์และการเขียน

1.3 วิเคราะห์สภาพปัจจุบันและปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี พร้อมทั้งนำเสนอข้อเสนอเชิงนโยบายด้านการบริหาร ด้านหลักสูตร ด้านผู้สอน และด้านผู้เรียน

2) ขอบเขตด้านประชากร

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยได้อนุญาตให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์และเผยแพร่ชื่อในงานวิจัย โดยแบ่งเป็นผู้บริหารจำนวน 4 คน ครูสอนภาษาจีน ได้แก่ ครูชาวไทยและครูชาวจีนอาสาสมัครจำนวน 17 คน นักเรียนห้องเรียนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ในปีการศึกษา 2561 จำนวน 514 คน

3) ขอบเขตด้านพื้นที่

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาเฉพาะการเรียนการสอนภาษาจีนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นการเลือกแบบเจาะจง โดยมีข้อกำหนดคือ โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างต้องมีการเรียนการสอนภาษาจีนมาแล้วไม่ต่ำกว่า 5 ปี และอยู่ในเขตอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเท่านั้น ได้แก่ โรงเรียนสุราษฎร์ธานี โรงเรียนสุราษฎร์ธานี 2 โรงเรียนสุราษฎร์พิทยา และโรงเรียนสุราษฎร์พิทยา 2

การศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาทางการเรียนการสอนภาษาจีน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

4) ขอบเขตด้านเวลา

การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการระหว่างวันที่ 1 เมษายน 2561 ถึงวันที่ 30 กันยายน

2562

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) ผสมผสานกับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) และการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

1) การศึกษาข้อมูล

ผู้วิจัยศึกษาข้อมูลและเอกสารที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ วิธีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน หลักสูตรแกนกลางและข้อมูลข่าวสารจากเว็บไซต์ รวมถึงงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษา

2) กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้แบ่งเป็นผู้บริหาร 4 คน ครูสอนภาษาจีน 17 คน และผู้เรียนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานีในโรงเรียน 4 แห่ง ซึ่งศึกษาอยู่ในปีการศึกษา 2561 รวมทั้งหมด 514 คน การคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างมาจากกลุ่มประชากรทั้งหมดโดยใช้วิธีการคำนวณของ Yamane (1973, pp. 727 - 728) ซึ่งได้ประชากรกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 432 คน กลุ่มตัวอย่างทุกคนอนุญาตให้ผู้วิจัยสัมภาษณ์ ทำวิจัยและยินยอมให้เปิดเผยชื่อและข้อมูลในการศึกษาวิจัยครั้งนี้

3) เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามสภาพปัจจุบันและปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 เพื่อตอบโจทย์วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ด้านสภาพการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือวิจัยขึ้น 2 ชนิด ได้แก่ 1) บทสัมภาษณ์ผู้บริหารเกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาจีน จำนวน 10 ข้อ จำนวน 4 คน บทสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาจีนจำนวน 10 ข้อ จำนวน 17 คน 2) แบบสอบถามสำหรับนักเรียนเกี่ยวกับสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับการเรียนการสอน 4 ด้าน

ได้แก่ ด้านการบริหาร ด้านหลักสูตร ด้านผู้สอน และด้านผู้เรียน แบบสอบถามเป็นแบบเต็มข้อมูลซึ่งสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อจำนวน 514 คน

ตอนที่ 2 ด้านปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีน ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือวิจัยขึ้น 2 ชนิด ได้แก่ 1) บทสัมภาษณ์ผู้บริหาร 4 คน เกี่ยวกับสภาพการเรียนการสอนภาษาจีน จำนวน 10 ข้อ บทสัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาจีน 17 คน จำนวน 10 ข้อ และ 2) แบบสอบถามนักเรียน 514 คน เกี่ยวกับสภาพปัจจุบันเกี่ยวกับการเรียนการสอน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านการบริหาร ด้านหลักสูตร ด้านผู้สอน และด้านผู้เรียน โดยแบบสอบถามเป็นแบบเต็มข้อมูล ซึ่งนักเรียนสามารถตอบได้มากกว่า 1 ข้อ โดยแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามประเมินค่า 5 ระดับโดยใช้มาตราส่วนประมาณค่าของลิเคิร์ต (Likert rating scale) คือ 1 ระดับน้อยที่สุด 2 ระดับน้อย 3 ระดับกลาง 4 ระดับมาก และ 5 ระดับมากที่สุด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเพื่อวัดความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน^{3, 4, 5} ใช้การตรวจค่าความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) ซึ่งมีค่า IOC อยู่ที่ 0.94 - 1.00 ซึ่งแสดงถึงความเที่ยงตรงและน่าเชื่อถือ

ตอนที่ 3 สำนวทักษะของผู้เรียน โดยการสุ่มกลุ่มตัวอย่างจำนวน 80 คน เพื่อทดสอบทักษะ 5 ด้าน ได้แก่ ด้านการออกเสียงพยัญชนะ การออกเสียงสระ การออกเสียงวรรณยุกต์ รวมถึงไวยากรณ์และการเขียน โดยผู้วิจัยกำหนดการเขียนจากเนื้อหาสาระบทที่ 6 เรื่อง 我的家 (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2010) จำนวน 50 - 80 ตัวอักษรภาษาจีน

4) การเก็บและรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บและรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

4.1 จัดทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บข้อมูลจากสถานศึกษาทั้ง 4 แห่ง เพื่อขออนุญาตสัมภาษณ์ ตอบแบบสอบถาม และทำการทดสอบกลุ่มตัวอย่างที่เกี่ยวข้อง

³ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วีไล ลิ้มถาวรนนท์ สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

⁴ดร.กฤษณี สงสวัสดิ์ กลุ่มวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

⁵ดร.ภูมิ พรหมพาหุล สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

การศึกษาศาภาพปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

4.2 ส่งแบบสอบถามให้โรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง 514 ชุด และได้แบบสอบถาม
กลับคืนมา 432 ชุด คิดเป็นร้อยละ 84.04 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

4.3 เกี่ยวกับจริยธรรมการวิจัย ผู้วิจัยได้รับการอนุญาตให้สัมภาษณ์ ทดสอบ
วิจัย และเปิดเผยรายชื่อและข้อมูลการวิจัยจากกลุ่มประชากรทุกชั้นตอนแล้ว

บททวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยได้มีการวิจัยไว้
หลากหลายมิติ อาทิ การวิจัยสถานภาพการเรียนการสอน การวิจัยด้านการบริหาร และ
การวิจัยด้านผู้สอนและผู้เรียน เป็นต้น ผลงานวิจัยที่น่าสนใจ และมีผู้อ้างอิงข้อมูลจำนวนมาก
ในด้านการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยม ได้แก่ การวิจัยการจัดการเรียนการสอน
ภาษาจีนในประเทศไทยระดับมัธยมศึกษา ที่จัดทำโดยสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา
(2559) จากการศึกษางานวิจัยชิ้นนี้ผู้วิจัยพบว่า เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mix-Methods
Research) โดยงานวิจัยฉบับนี้เป็นการวิจัยเฉพาะช่วงชั้นมัธยมศึกษา ซึ่งได้ศึกษาสภาพ
ปัจจุบันและปัญหาในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ
ในการเก็บข้อมูล และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ จากนั้นได้เสนอแนวทางในการพัฒนาระบบ
การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นบทสรุปของงานวิจัย

ผลงานที่น่าสนใจเกี่ยวกับการวิจัยด้านบริหารการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน
ได้แก่ ผลงานวิจัยของ สุวรรณ เลียงหิรัญถาวร (2556, น. 43 - 59) ที่ศึกษาสภาพการจัด
การเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียนในจังหวัดเชียงใหม่
Qin Jing และบุญเลิศ ส่องสว่าง (2558, น. 1489 - 1498) ศึกษาวิจัยเรื่องการบริหาร
จัดการเรียนการสอนภาษาจีนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดปทุมธานี
เขต 1 นอกจากนี้ยังมี วรากร แซ่ฟุ่นและคณะ (2560, น. 126 - 136) ที่ศึกษาสภาพและ
ปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนมัธยมในจังหวัดยะลา จากการศึกษางานทั้ง
สามเรื่องผู้วิจัยพบว่า เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจพื้นที่ โดยผู้เขียนได้เน้นและนำเสนอข้อมูล
เชิงพื้นที่ด้านต่าง ๆ ของการบริหารการจัดการเรียนการสอนเพื่อเป็นแนวทางใน
การจัดการบริหารการเรียนการสอนภาษาจีนให้เกิดประสิทธิภาพ

ผลงานวิจัยด้านการจัดการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษาที่น่าสนใจ ได้แก่ ผลงานของ มุขรินทร์ หวง (2551) ที่ทำการวิจัยเรื่องแนวทางการจัดการเรียนการสอน ภาษาจีนกลางในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร โดยมีหัวข้อวิจัย และวิธีการดำเนินการวิจัยสอดคล้องและใกล้เคียงกับชลาลัย อารามวัฒน์ (2556) ที่ทำการวิจัยเรื่องการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนเอกชนสอนภาษาจีน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนในกรุงเทพมหานคร และสัมมา วรนิษฐ์ (2557, น. 285 - 294) ที่ทำการวิจัยเรื่องการบริหารงานวิชาการของสถานศึกษาใน โครงการเรียนสองภาษา (ไทย - จีน) สังกัดกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า การวิจัยทั้ง 3 เรื่องมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยคล้ายคลึงกัน ไม่ว่าจะเป็น การบริหาร หลักสูตร ผู้สอน และผู้เรียน แตกต่างกันเพียงเป็นการศึกษาวิจัยในพื้นที่ที่ต่างกันเท่านั้น

จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสามารถสรุปได้ว่า งานวิจัย ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจในด้านการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับ มัธยมศึกษาเชิงพื้นที่ โดยวัตถุประสงค์ในการวิจัยจะเน้นไปทางการบริหาร หลักสูตร ผู้สอน และผู้เรียน จากการสำรวจผู้วิจัยไม่พบผลงานบทความที่นำเสนอเกี่ยวกับเรื่อง การเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี และยังไม่พบการวิจัย การเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายที่ที่นำผลการวิจัยเชื่อมโยงกับ ระดับอุดมศึกษา ผู้วิจัยได้เล็งเห็นปัญหาดังกล่าว จึงนำมากำหนดเป็นหัวข้อการศึกษาวิจัย ในครั้งนี้

ผลการวิจัย

1) สภาพการเรียนรู้การสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัด สุราษฎร์ธานี

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับ สภาพปัจจุบันของการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายใน จังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยเป็นข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์และแบบสอบถาม ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ แบ่งเนื้อหาด้านสภาพการเรียนรู้การสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัด สุราษฎร์ธานี ออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

การศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

1.1 ด้านการบริหาร

ผู้วิจัยต้องการตอบคำถามว่าในปัจจุบันใครเป็นผู้รับผิดชอบหลักสูตรภาษาจีน และมีวิธีการอย่างไรในการจัดการเรียนการสอนและการประเมิน โดยผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้บริหารกลุ่มสาระภาษาต่างประเทศและครูผู้สอน จำนวน 21 คน และพบว่าโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานีภายใต้สังกัดเขตพื้นที่การศึกษา มัธยมศึกษา เขต 11 (สพม. 11) สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ ทั้ง 4 แห่ง มีการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนเป็นระยะเวลาเกิน 5 ปี และมีการกำหนดบุคคลผู้รับผิดชอบการจัดแผน การเรียนการสอนอย่างชัดเจน โดยผู้รับผิดชอบหลักด้านการบริหารหลักสูตรภาษาจีนคือ ผู้อำนวยการสถานศึกษา รองลงมาคือ รองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการและหัวหน้ากลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ ในส่วนของการดำเนินการติดตามแผนการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนนั้นพบว่า โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 แห่งมีการติดตามแผนการจัดการเรียนการสอนหลากหลายวิธี โดยผู้บริหารจากโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างกล่าวว่า

“โรงเรียนจัดการเรียนการสอนเป็นไปตามหลักสูตรแกนกลาง
ที่ สพฐ. กำหนด และมีการติดตามการดำเนินงานโดยจัดให้มีการประชุมผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อร่วมกันแก้ไขปัญหา ซึ่งทางโรงเรียนมีการกำหนดตัวบุคคลผู้รับผิดชอบในส่วนต่าง ๆ และมีการวิเคราะห์ปัญหาในด้านต่าง ๆ พร้อมทั้งให้ครูจัดทำแผนการสอนและบันทึกการสอนในแต่ละรายวิชาเป็นการติดตามอย่างใกล้ชิด”

(พรชัย จันทร์รงค์, ผู้อำนวยการโรงเรียนสุราษฎร์พิทยา 2,
สัมภาษณ์ : 29 มิถุนายน 2561)

ในด้านการประเมินผลการเรียนการสอนพบว่า โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างมีการประเมินผลการดำเนินงานแผนการจัดการเรียนการสอน โดยผู้บริหารจากโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างกล่าวว่า

“หลัก ๆ ผู้บริหารจะเป็นคนประเมิน รองลงมาเน้นการสำรวจความคิดเห็นของนักเรียน และหลังจากนั้นก็มีการจัดประชุมให้ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเพื่อเข้ามาร่วมแก้ไขปัญหาและร่วมการประเมินผล การเรียนรู้”

(กรรณิกา คุ่มโพธิ์. หัวหน้าฝ่ายวิชาการ โรงเรียนสุราษฎร์พิทยา 2, สัมภาษณ์ : 29 มิถุนายน 2561)

1.2 ด้านหลักสูตร

1.2.1 ด้านหลักสูตรและสาระการเรียนรู้

จากผลการสำรวจ โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างมีการอ้างอิงมาตรฐานตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลาง ส่วนในเกณฑ์การวัดความรู้ภาษาจีนโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างใช้มาตรฐานตัวชี้วัด และสาระการเรียนรู้ที่สอดคล้องตามเกณฑ์การวัดความรู้ภาษาจีน โดยอ้างอิงจากตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้ภาษาจีน หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ 2551, น. 139 - 167) แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ได้แก่

1.2.1.1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร แบ่งมาตรฐานตัวชี้วัดเป็น 3 มาตรฐาน ได้แก่ (1) เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังจากสื่อประเภทอื่น ๆ โดยสาระการเรียนรู้ในช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จะเน้นคำสั่ง คำขอร้อง ข้อชี้แนะและบทสนทนาสั้น ๆ เช่น 跟我读、请坐、请拖鞋 รวมถึงการบอกความหมายของคำ ซึ่งมีคำศัพท์สะสม 400 - 600 คำ ในช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จะเน้นการอ่านจับใจความ รวมถึงเขียนสื่อรูปแบบต่าง ๆ ได้ โดยมีคำศัพท์สะสม 600 - 800 คำ ในช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผู้เรียนสามารถอ่านนิทานข่าว ประกาศ โฆษณา บทร้อยกรอง และอธิบายและเขียนประโยคเกี่ยวกับตัวเองครบครันได้ โดยมีคำศัพท์สะสม 800 - 1200 คำ (2) มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึก โดยในช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จะเน้นการใช้คำสั่ง คำขอร้อง และการบรรยาย ได้แก่ 起立、请坐、请问、他是我的同学 เป็นต้น ในช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สาระการเรียนรู้จะมีการเพิ่มระดับเนื้อหาให้ยากขึ้น โดยให้ผู้เรียนสามารถใช้ประโยคขอร้อง และประโยคแสดงความต้องการได้ เช่น

การศึกษาลักษณะปัจจุบันและปัญหาทางการเรียนการสอนภาษาจีน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

我有一个建议、我要、我想、我觉得 เป็นต้น ส่วนสาระการเรียนรู้ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีเพิ่มเพียงโครงสร้างประโยคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น แต่เนื้อหาสาระการเรียนรู้ภาษาจีนไม่ต่างกับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (3) นำเสนอข้อมูลข่าวสาร แสดงความคิดเห็นด้วยการพูดและการเขียน โดยสาระการเรียนรู้ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 เน้นประโยคหรือสำนวนในการนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เช่น 这是我姐姐。她是医生。那是爸爸。他是警察。 เป็นต้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เน้นประเด็นที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียน เช่น การเดินทาง ดนตรี ภาพยนตร์ โดยผู้เรียนสามารถสรุป วิเคราะห์และนำเสนอได้ เช่น 这件事我们可以看出、我觉得 เป็นต้น ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เน้นประเด็นการบรรยายสถานการณ์ สรุปใจความและแสดงความคิดเห็น เช่น 我认为、首先……其次……最后…… เป็นต้น

1.2.1.2 ภาษาและวัฒนธรรม มุ่งเน้นด้านความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ทั้งนี้ต้องนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม เช่น คำศัพท์ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล 春节、婚礼、葬礼 เป็นต้น โดยสาระการเรียนรู้ในด้านนี้ยังเน้นเนื้อหาเพิ่มเติมคือความแตกต่างระหว่างตัวอักษร คำ วลี และโครงสร้างประโยค โดยเฉพาะประโยคความเดียวที่มีส่วนขยายได้แก่ 主语、谓语、宾语、状语、定语、补语 รวมถึงประโยคความซ้อนเช่น 并列复句、承接复句、因果复句 เป็นต้น รูปแบบประโยค “被” 字句、“有” 字句、“把” 字句 รวมถึงสำนวนสุภาษิตต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น 成语、俗语、歇后语 ทั้งนี้ผู้วิจัยพบว่า มีความซ้ำซ้อนด้านเนื้อหาเกิดขึ้นในสาระการเรียนรู้ภาษาจีนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6

1.2.1.3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระอื่น ๆ และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้โดยกลุ่มสาระอื่น ได้แก่ 数学、泰语、外语、艺术 เป็นต้น จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบความซ้ำซ้อนของเนื้อหาตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6

1.2.1.4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนโลก มุ่งเน้นการใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษาและชุมชน โดยมุ่งเน้นการใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพและแลกเปลี่ยนการเรียนรู้กับสังคมโลก ทั้งนี้ มีการกำหนดสาระการเรียนรู้ในด้านการสืบค้นข้อมูลต่าง ๆ จากสื่อ เช่น การสืบค้นข้อมูล

查词典、查资料、上网 เป็นต้น การกรอกแบบฟอร์มเช่น 姓名、性别、年龄、出生日期、国籍 เป็นต้น อีกทั้งผู้เรียนสามารถเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารในโรงเรียน ชุมชนได้ เช่น 制作标语、查传册 เป็นต้น ซึ่งจากการวิเคราะห์สาระการเรียนรู้นี้ ผู้วิจัยพบความซ้ำซ้อนของเนื้อหาตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ชั้นปีที่ 5 และชั้นปีที่ 6

1.2.2 การจัดการเรียนการสอนรายวิชา

ในด้านการจัดการเรียนการสอนรายวิชา จำนวนคาบเรียนและหน่วยกิตนั้น พบว่าโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เปิดสอนเป็น สายศิลป์ภาษาจีนใช้เวลา 8 ชั่วโมง (คาบเรียน)/สัปดาห์ หรือประมาณ 90 ชั่วโมง (คาบเรียน)/ภาคการศึกษา ทั้งนี้เนื่องด้วยนักเรียนเป็นนักเรียนสายศิลป์ภาษาจีนจึงมีความจำเป็นต้องจัดการเรียนการสอนภาษาจีนที่มุ่งเน้นเนื้อหาปริมาณมาก ส่วนโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างที่เปิดสอนภาษาจีนเป็นวิชาเลือกเสรีใช้เวลาเพียง 4 ชั่วโมง (คาบเรียน) /สัปดาห์หรือเพียง 60 ชั่วโมง (คาบเรียน) / ภาคการศึกษา

ในด้านรายวิชาที่เปิดสอนพบว่า ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 4 มีวิชาที่เปิดสอนได้แก่ ภาษาจีนเบื้องต้น 1 ภาษาจีนเบื้องต้น 2 และภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 1 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 2 ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 5 มีการเปิดสอนรายวิชา ภาษาจีนเบื้องต้น 3 ภาษาจีนเบื้องต้น 4 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 4 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 5 และระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายปีที่ 6 มีการเปิดสอนรายวิชา ภาษาจีนเบื้องต้น 5 ภาษาจีนเบื้องต้น 6 ภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 5 และภาษาจีนเพื่อการสื่อสาร 6 ตามลำดับ

1.2.3 ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร

จากผลการสำรวจพบว่า การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย นอกจากจะเน้นเนื้อหาการเรียนการสอนทางวิชาการแล้ว ยังมีการส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมอื่นควบคู่กับการเรียนการสอนอีกด้วย โดยโรงเรียนกลุ่มตัวอย่าง ได้จัดให้นักเรียนมีกิจกรรมเสริมไม่ว่าจะเป็นการเขียนพู่กันจีน ตัดกระดาษจีน ระบายหน้ากากจีนและยังรวมไปถึงการแข่งขันทักษะสุนทรพจน์ การแข่งขันแสดงละครสั้น การแข่งขันเปิดพจนานุกรมภาษาจีน การแข่งขันร้องเพลงภาษาจีน การแข่งขันตอบคำถาม ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับประเทศจีน นอกจากนี้ ยังมีการจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับประเพณีจีน เช่น เทศกาลตรุษจีน เทศกาลไหว้พระจันทร์ เป็นต้น การดำเนินการดังกล่าวนี้สอดคล้อง

การศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

กับบทสัมภาษณ์ในด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร โดยผู้สอนจากโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างได้
กล่าวว่า

“โรงเรียนจัดกิจกรรมประจำ โดยเฉพาะกิจกรรมสำคัญ ๆ
อย่างเช่นตรุษจีน... และก็ยังได้พานักเรียนไปแข่งในงาน หัตถกรรม
นักเรียนด้วย”

(ภัทรภรณ์ วุฒิจันทร์ ตำแหน่งครู คศ1, สัมภาษณ์ : 29 มิถุนายน
2561)

1.3 ด้านผู้สอน ข้อมูลด้านปริมาณจากการสำรวจเกี่ยวกับผู้สอน แสดงในตาราง
ต่อไปนี้

ตารางที่ 1 : ผู้สอน

เพศ	จำนวน (17 คน)	ร้อยละ
เพศชาย	4	23.53
เพศหญิง	13	76.47
วุฒิการศึกษา	จำนวน (17 คน)	ร้อยละ
ปริญญาตรี	11	64.71
ปริญญาโท	6	35.29
ประสบการณ์การสอน	จำนวน (17 คน)	ร้อยละ
0-6 ปี	12	70.58
6-10	3	17.65
10 ปีขึ้นไป	2	11.77

1.4 ด้านผู้เรียน ข้อมูลด้านปริมาณจากการสำรวจเกี่ยวกับผู้เรียน แสดงในตารางต่อไป

ตารางที่ 2 : ผู้เรียน

ชั้นปี	จำนวน (514 คน)	ร้อยละ
มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4	174	33.85
มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5	174	33.85
มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6	166	32.30
พื้นฐานผู้เรียน	จำนวน (514 คน)	ร้อยละ
ไม่มี	256	59.25
มี	176	40.75

2) ปัญหาการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เกี่ยวกับปัญหาและอุปสรรคในการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี แบ่งออกเป็น 4 ด้านดังนี้

2.1 ด้านการบริหาร

ปัญหาหลักในการบริหารโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานีที่ผู้วิจัยพบ คือ ถึงแม้ว่าโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างจะมีเครือข่ายระหว่างระดับมัธยมศึกษาด้วยกัน แต่ยังคงขาดความร่วมมือกับระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้การจัดการเรียนการสอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายยังมีอีกหลายประเด็นที่ต้องพัฒนาได้แก่ การพัฒนาสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ให้ทันสมัยและครอบคลุมเนื้อหาสาระการเรียนรู้ตามสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) กำหนด การพัฒนาเทคนิค ทฤษฎี และวิธีการสอนให้เข้ากับศตวรรษที่ 21 รวมถึงการผลักดันนโยบายการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายให้มั่นคงและมีประสิทธิภาพ ซึ่งประเด็นดังกล่าวจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การเรียนการสอนภาษาจีนมีความเชื่อมโยงและสัมพันธ์กันทั้งระบบ

การศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

2.2 ด้านหลักสูตร

โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 แห่งใช้หลักสูตรแกนกลางภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย แต่การนำหลักสูตรแกนกลางไปใช้จริงกลับเกิดปัญหาหลายประการ โดยผู้วิจัยพบว่า ระดับเนื้อหาของหลักสูตรแกนกลางมีความยากเกินไป และมีความซ้ำซ้อนของเนื้อหาสาระการเรียนรู้ในแต่ละช่วงชั้น เนื้อหาไม่เหมาะสมกับสภาพการเรียนรู้จริงกับพื้นที่โรงเรียนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี อีกทั้งเนื้อหาหลักสูตรแกนกลางไม่มีความสอดคล้องกับระดับอุดมศึกษา ทำให้ขาดความเชื่อมโยงกับการเรียนการสอนภาษาจีนระดับที่สูงขึ้น

2.3 ด้านผู้สอน

ผู้สอนโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างมีภาระงานสอนและงานด้านอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในปริมาณมาก เช่น งานที่ได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการ งานธุรการ งานสหกรณ์โรงเรียน และงานตรวจเวรช่วงเย็น จึงทำให้ไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับการพัฒนาตนเองในด้านวิชาการ ทั้งนี้ ยังพบปัญหาที่สำคัญที่สุดอีกประการหนึ่งคือ ผู้สอนส่วนใหญ่มีประสบการณ์การสอนน้อย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน อีกทั้งผู้สอนในโรงเรียนบางแห่งเป็นครูอาสาสมัครชาวจีนที่จำเป็นต้องเดินทางกลับประเทศจีนเมื่อครบกำหนดสัญญาจ้างงาน จึงส่งผลให้ขาดความต่อเนื่องและไม่เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอนอย่างแท้จริง

2.4 ด้านผู้เรียน

ผู้วิจัยมุ่งศึกษาประเด็นปัญหาด้านทักษะและสมรรถนะทางภาษาจีนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนเข้าสู่การเรียนในระดับอุดมศึกษา เนื่องจากนักศึกษาที่เข้ามาเรียนนั้นมีทั้งกลุ่มที่มีพื้นฐานและกลุ่มที่ไม่มีพื้นฐานภาษาจีน โดยกลุ่มที่ไม่มีพื้นฐานภาษาจีนจะเป็นกลุ่มที่เสี่ยงต่อการต้อออกหรือลาออกกลางคัน และส่งผลให้เกิดปัญหาต่อการจัดชั้นเรียนในชั้นปีที่สูงขึ้น ทั้งนี้ จากการสำรวจกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มตัวอย่างจำนวน 80 คนพบว่า ปัญหาที่ส่งผลกระทบต่อเนื่องมาจากการเรียนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษาแบ่งเป็น 5 ด้าน ดังนี้

2.4.1 การออกเสียงพยัญชนะ แบ่งเป็น 2 ประการ ได้แก่

ประการที่ 1 เกิดจากกระบวนการเลียนแบบเสียงภาษาแม่หรือภาษาถิ่นที่ถ่ายโอนข้อผิดพลาดจากภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สอง จากการศึกษาพบว่า เสียงพยัญชนะที่ไม่เกิดปัญหาในการออกเสียงของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ (1) เสียงริมฝีปาก b /p/,

p /pʰ/, m/m/ (2) เสียงริมฝีปากล่างกับฟันบน f /f/ (3) เสียงปลายลิ้นส่วนหน้า d /t/, t /tʰ/, n /n/, l /l/ และ (4) เสียงโคนลิ้น g /k/, k /kʰ/, h /x/ และเสียงพยัญชนะที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดพลาด แสดงในตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 : ข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงพยัญชนะ

เสียงหน้าลิ้น	ผู้เรียนออกเสียงเป็น
j /tɕ/	/tɕ/
q /tɕʰ/	/tɕʰ/
x /ɕ/	/s/
เสียงปลายลิ้นส่วนหน้า	ผู้เรียนออกเสียงเป็น
z /ts/	/tɕ/
เสียงม้วนลิ้น	ผู้เรียนออกเสียงเป็น
zh /ʈʂ/	/tɕ/
ch /ʈʂʰ/	/tɕʰ/
sh /ʂ/	/s/
เสียงม้วนลิ้น	ผู้เรียนออกเสียงเป็น
r	/j / /l /

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า เสียงที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างออกผิดพลาดมีสาเหตุมาจากกระบวนการเลียนแบบเสียงภาษาแม่หรือภาษาถิ่นที่ถ่ายโอนข้อผิดพลาดทางภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สอง

ประการที่ 2 การขาดความรู้ความเข้าใจด้านวิธีการออกเสียงที่แตกต่างกันระหว่างสองภาษา กล่าวคือ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จะออกเสียงเลียนแบบผู้สอนเมื่อออกเสียงไม่ได้ ผู้สอนจึงเทียบพยัญชนะภาษาจีนกับเสียงภาษาไทย ตัวอย่างเช่น เสียงม้วนลิ้น zh /ʈʂ/, ch /ʈʂʰ/ และ sh /ʂ/ ผู้สอนจะเทียบกับเสียง /จร/ /ชร/ และ /ซร/ ในภาษาไทย โดยไม่อธิบายวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง เช่น ปลายลิ้นควรแตะที่ไหน หรือ วางลิ้นเช่นไร

การศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ผลจากการไม่อธิบายวิธีการออกเสียงที่ถูกต้องนี้ส่งผลให้ผู้เรียนออกเสียงผิดพลาด เช่น พยัญชนะ sh/ʃ/ ผู้เรียนออกเสียงผิดเป็น /s/ หรือพยัญชนะ zh/ʒ/ ผู้เรียนออกเสียงผิดเป็น /tʃ/ เป็นต้น เมื่อผู้เรียนออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนด้วยการเลียนเสียงพยัญชนะไทยโดยไม่ทราบถึงวิธีการที่ถูกต้อง จึงส่งผลให้ผู้เรียนจำนวนมากออกเสียงผิด ดังนั้น การเข้าใจถึงวิธีการออกเสียงพยัญชนะตามหลักการออกเสียงที่ถูกต้องจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้ผู้เรียนได้ออกเสียงชัดเจนและแม่นยำยิ่งขึ้น

2.4.2 การออกเสียงสระ

จากผลการวิจัยพบว่า เสียงสระที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างไม่มีปัญหาในการออกเสียง ได้แก่ สระเดี่ยว a, e, i, o, u สระประสม ai, ei, ao, ie, iao, uai, uei และสระนาสิก an, en, ang, eng, ong, ian, in, ing, iang, iong, uan, un, uang, ueng และเสียงสระที่นักเรียนออกเสียงผิดพลาด แสดงในตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 : เสียงสระที่กลุ่มตัวอย่างออกเสียงผิดพลาด

เสียงสระ	ผู้เรียนออกเสียงเป็น
ü /y/	/ i:/ / u:/
ia /iA/	ie /iɛ/
ua /uA/	ou /อู/
uo/อู/	ua /uA/
üe /uœ/	ue /u:n/
üan /uœn/	uan /u:ɛn/
ün /yn/	un /u:n/

จากตารางที่ 4 ด้านบนสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างพยายามออกเสียงสระ ü /y/ ด้วยเสียงอื่นที่มีอยู่ในภาษาไทย เช่น สระ ü /y/ นักเรียนออกเสียงเป็น / i:/ หรือ /u:/ ซึ่งส่งผลให้การออกเสียงสระประสมที่เกิดจากสระ ü /y/ ผิดพลาดไปด้วย เช่น üe/uœ/ üan/uœn/ และ ün /yn/ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบอีกว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสับสนในการออกเสียงสระ เช่น ua /uA/ ออกเสียงผิดเป็น uo /อู/ และเสียงสระ uo /อู/

ออกเสียงผิดเป็น ua /uA/ ข้อผิดพลาดประการนี้เกิดจากนักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจในวิธีการออกเสียงสระที่ถูกต้อง และพยายามทดแทนเสียงสระภาษาจีนด้วยเสียงสระที่ใกล้เคียงในภาษาไทย

2.4.3 การออกเสียงวรรณยุกต์ แบ่งเป็น 4 ประการ ได้แก่

ประการที่ 1 การออกเสียงวรรณยุกต์เสียงสาม (上声) ที่ปรากฏต่อกัน

จากผลการวิจัยพบว่า กลุ่มนักเรียนตัวอย่างออกเสียงวรรณยุกต์เสียงสาม (上声) ผิดพลาด โดยมีสาเหตุมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจในกฎการออกเสียง โดยเฉพาะกฎการออกเสียงวรรณยุกต์สนธิในภาษาจีนที่มีเสียงสามอยู่ติดกันสองพยางค์ขึ้นไปเช่น คำว่า 想你 [xiang³⁵][ni²¹⁴] นักเรียนออกเสียงผิดเป็น [xiang⁵⁵][ni²¹⁴] หรือคำว่า 我很想 [wo²¹⁴][hen³⁵][xiang²¹⁴] นักเรียนออกเสียงผิดเป็น [wo²¹⁴][hen⁵⁵][xiang²¹⁴] เป็นต้น

ประการที่ 2 การออกเสียงวรรณยุกต์เสียงเบา (轻声)

จากการสุ่มคำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียง พบว่า ร้อยละ 95 ขาดความรู้ความเข้าใจในกฎการออกเสียงเบา (轻声) เช่น คำว่า 爸爸 [ba⁵¹][ba] นักเรียนออกเสียงผิดเป็น [ba⁵¹][ba⁵⁵] คำว่า 妈妈 [ma⁵⁵][ma] นักเรียนออกเสียงผิดเป็น [ma⁵⁵][ma⁵⁵] คำว่า 谢谢 [xie⁵¹][xie] นักเรียนออกเสียงผิดเป็น [xie⁵¹][xie⁵¹] และคำว่า 他们 [ta⁵⁵][men] นักเรียนออกเสียงผิดเป็น [ta⁵⁵][men⁵⁵] เป็นต้น

ประการที่ 3 การออกเสียงคำว่า “不” [bu⁵¹]

จากการสุ่มคำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียง พบว่า นักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจในกฎการเปลี่ยนเสียงของคำว่า 不 ตัวอย่างเช่น เมื่อคำว่า 不 ปรากฏหน้าคำที่มีวรรณยุกต์เสียงสี่ (去声) ต้องเปลี่ยนเสียงวรรณยุกต์คำว่า 不 [bu⁵¹] เป็นเสียงสอง (阳声) เช่น 不 [bu⁵¹] ออกเสียงเป็น [bu³⁵] แต่จากการวิจัยพบว่า คำว่า 不是 [bu³⁵][shi⁵¹] นักเรียนออกเสียงผิดเป็น [bu⁵¹][shi⁵¹] คำว่า 不去 [bu³⁵][qu⁵¹] นักเรียนออกเสียงผิดเป็น [bu⁵¹][qu⁵¹] และคำว่า 不会 [bu³⁵][hui⁵¹] นักเรียนออกเสียงผิดเป็น [bu⁵¹][hui⁵¹] เป็นต้น

ประการที่ 4 การออกเสียงคำว่า “一” [yi⁵⁵]

จากการสุ่มคำให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียง พบว่า นักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจในกฎการเปลี่ยนเสียงของคำว่า “一” [yi⁵⁵] กล่าวคือ เมื่อคำว่า “一”

การศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

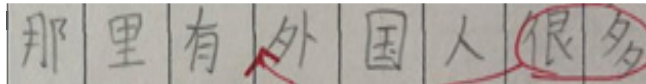
ปรากฏกับเสียงสาม (上声) ต้องเปลี่ยนเสียงคำว่า 一 [yí⁵⁵] เป็นเสียงสี่ (去声) เช่น คำว่า 一起 [yí⁵¹][qí²¹⁴] นักเรียนออกเสียงผิดเป็น [yí⁵⁵][qí²¹⁴] ในอีกหนึ่งกรณีเมื่อคำว่า 一 [yí⁵⁵] ปรากฏหน้าเสียงสี่ (去声) ต้องเปลี่ยนคำว่า 一 [yí⁵⁵] เป็นเสียงสอง (阳声) เช่น คำว่า 一个 [yí³⁵][gè⁵¹] นักเรียนออกเสียงผิดเป็น [yí⁵⁵][gè⁵¹] หรือคำว่า 一看 [yí³⁵][kàn⁵¹] นักเรียนออกเสียงผิดเป็น [yí⁵⁵][kàn⁵¹] เป็นต้น

2.4.4 ปัญหาด้านไวยากรณ์

จากการศึกษาปัญหาด้านไวยากรณ์สามารถสรุปปัญหาและข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักเรียนมัธยมปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้ดังต่อไปนี้

ประการที่ 1 การใช้คำกริยาวิเศษณ์บอกระดับ (程度副词)

1.1

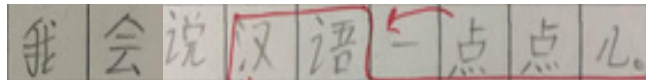
ที่นั่น

มี

ชาวต่างชาติ

มาก/เยอะ

1.2

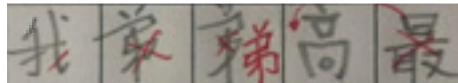

ฉัน สามารถ พูด

ภาษาจีน

(ได้) นิดหน่อย

1.3

น้องชายของฉัน

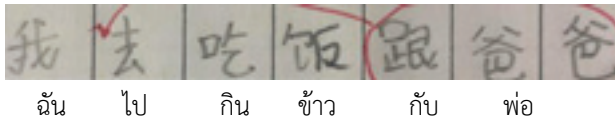
สูง

ที่สุด

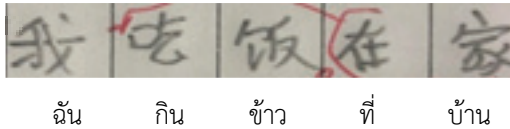
จากตัวอย่างที่ (1.1) (1.2) และ (1.3) แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเขียน และเรียงคำตามไวยากรณ์ภาษาไทย นั่นคือ ประธาน + คำกริยา + คำคุณศัพท์/คำนาม + คำกริยาวิเศษณ์บอกระดับ แต่เนื่องจากนักเรียนไม่ทราบว่าโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาจีน และภาษาไทยนั้นต่างกัน จึงทำให้นักเรียนเรียงคำตามไวยากรณ์ภาษาไทย โดยคำว่า 很 , 一点点儿 และ 最 ในภาษาจีนเป็นคำกริยาวิเศษณ์บอกระดับ ต้องวางหน้าคำคุณศัพท์ หรือคำนาม จึงควรแก้ไขการเรียงประโยคเป็น ประธาน + คำกริยา + คำกริยาวิเศษณ์บอกระดับ + คำคุณศัพท์/คำนาม ควรแก้ไขประโยคที่ใช้ผิดข้างต้นให้ถูกต้องเป็น 那里有很多外国人。我会说一点点儿汉语。และ 我弟弟最高。ตามลำดับ

ประการที่ 2 การใช้คำบุพบท (介词)

1.4

1.5

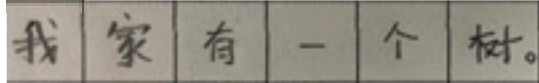

จากตัวอย่างที่ (1.4) และ (1.5) แสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มตัวอย่างขาดความเข้าใจ ในการใช้คำบุพบทตามไวยากรณ์ภาษาจีน จึงเรียงประโยคตามไวยากรณ์ภาษาไทย โดยภาษาจีนนั้น วางคำบุพบทไว้หน้าคำกริยาหรือกริยาวลีโดยอยู่ในรูปโครงสร้างไวยากรณ์ ประธาน1 + คำบุพบท + ประธาน2 + คำกริยา + กรรม จึงควรแก้ไขประโยคที่ใช้ผิดข้างต้นให้ถูกต้อง เป็น 我跟爸爸去吃饭。และ 我在家吃饭。

การศึกษาลักษณะปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

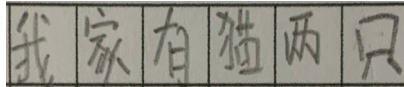
ประการที่ 3 การใช้คำลักษณนาม (量词)

1.6

บ้านฉัน มี หนึ่ง อัน/แห่ง ต้นไม้

1.7

บ้านฉัน มี แมว สอง ตัว

จากตัวอย่างที่ (1.6) พบว่า ในประโยคปรากฏคำว่า “树” ที่แปลว่าต้นไม้ โดยลักษณนามของต้นไม้ในภาษาจีนคือ “棵” ไม่ใช่ “个” ตามที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างใช้เขียน ดังนั้น จึงควรแก้ไขประโยคที่ใช้ผิดข้างต้นให้ถูกต้องเป็น 我家有一棵树。 และจากตัวอย่างที่ (1.7) พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเขียนและเรียงคำตามไวยากรณ์ภาษาไทย แต่เนื่องจากนักเรียนไม่ทราบว่าโครงสร้างไวยากรณ์ในการใช้คำลักษณนามของภาษาจีน และภาษาไทยนั้นต่างกัน จึงควรแก้ไขการเรียงประโยคเป็น ประธาน + คำกริยา + คำลักษณนาม + คำนาม ดังนั้น จึงควรแก้ไขประโยคที่เขียนผิดข้างต้นให้ถูกต้องเป็น 我家有两只猫。 จากผลการวิเคราะห์ผู้วิจัยสรุปได้ว่า 1) นักเรียนกลุ่มตัวอย่างขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้คำลักษณนามภาษาจีนที่แตกต่างและหลากหลายทำให้เมื่อนำมาใช้จริงเกิดความสับสนและผิดพลาด 2) ขาดความรู้ความเข้าใจความแตกต่างระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาจีนและภาษาไทย

2.4.5 ปัญหาด้านการเขียน

ผู้วิจัยแบ่งเกณฑ์ในการศึกษาข้อผิดพลาดด้านการเขียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็น 3 ประการ ตามหลักการเขียนซึ่งเป็นสาระการเรียนรู้ในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังนี้

ประการที่ 1 ข้อผิดพลาดด้านการใช้หมวดนำตัวอักษรจีน

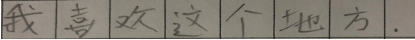
ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเขียนส่วนประกอบของหมวดนำตัวอักษรจีนผิด ส่วนมากมักเกิดในลักษณะของการเขียนหมวดนำตัวอักษรจีน ตัวอย่างเช่น (弟) เขียนเป็น (常) เขียนเป็น (草) เขียนเป็น เป็นต้น

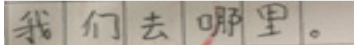
ประการที่ 2 ข้อผิดพลาดด้านการจำตัวอักษร

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างนำอักษรที่มีลักษณะคล้ายกันมาเขียนแทนกัน หรือการนำส่วนประกอบของอักษรสองตัวมาเขียนรวมกัน เนื่องจากโครงสร้างของตัวอักษรในภาษาจีนคล้ายกัน จึงทำให้นักเรียนเกิดความสับสน เช่น คำว่า 即 เขียนผิดเป็น คำว่า 初 เขียนผิดเป็น คำว่า 文化 เขียนผิดเป็น   คำว่า 北碧府 เขียนผิดเป็น   และคำว่า 为什么 เขียนผิดเป็น   เป็นต้น

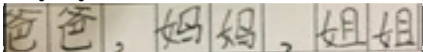
ประการที่ 3 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนเครื่องหมายวรรคตอน

ผลวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดด้านการเขียนเครื่องหมายวรรคตอนของกลุ่มนักเรียนตัวอย่างแบ่งได้ 3 แบบ ดังนี้

แบบที่ 1 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนเครื่องหมาย 句号 หรือเครื่องหมายมหัพภาค ซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ “。” ใช้วางท้ายรูปประโยคบอกเล่า จากข้อมูลผู้วิจัยพบข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมาย 句号 ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เช่น แปลว่า “ฉันชอบที่นี่” ซึ่งเป็นประโยคบอกเล่า ดังนั้น จึงควรแก้ไขให้ถูกต้องเป็น 我喜欢这个地方。 โดยการใช้เครื่องหมาย “。” ไม่ใช่เครื่องหมาย “。”

แบบที่ 2 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนเครื่องหมาย 问号 หรือเครื่องหมายปรศนี ซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ “?” ใช้วางท้ายรูปประโยคคำถาม จากข้อมูล ผู้วิจัยพบข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมาย 问号 ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เช่น แปลว่า “พวกเราไปที่ไหน” ซึ่งเป็นประโยคคำถาม ดังนั้น จึงควรแก้ไขให้ถูกต้องเป็น 我们去哪里? โดยการใช้เครื่องหมาย “?” ไม่ใช่เครื่องหมาย “。”

การศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

แบบที่ 3 ข้อผิดพลาดด้านการเขียนเครื่องหมาย 顿号 หมายถึงเครื่องหมายหยุดพักเสียง ซึ่งแทนด้วยสัญลักษณ์ “、” ใช้ในรูปประโยคที่แสดงถึงการจัดประเภทหรือหมวดหมู่ จากข้อมูล ผู้วิจัยพบข้อผิดพลาดในการใช้เครื่องหมาย 顿号 ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง เช่น แปลว่า “พ่อ แม่ พี่สาว” ซึ่งเป็นคำที่จัดอยู่ในหมวดหมู่ครอบครัวหรือเครือญาติ ดังนั้น จึงควรแก้ไขให้ถูกต้องเป็น 爸爸、妈妈、姐姐 โดยใช้เครื่องหมาย 顿号 “、” ไม่ใช่เครื่องหมาย 逗号 “，”

สรุปและอภิปรายผล

1) สภาพปัจจุบันและปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

สภาพปัจจุบันด้านการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานีแบ่งได้เป็น 4 ด้านดังต่อไปนี้

1.1 ด้านการบริหาร พบว่า สภาพปัจจุบันด้านการบริหารของโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 แห่งคือมีการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นแบบแผน โดย หนึ่ง โรงเรียนวางแผนการจัดการเรียนการสอนโดยกำหนดให้มีผู้รับผิดชอบหลัก ได้แก่ ผู้บริหาร รองผู้อำนวยการ ฝ่ายวิชาการ และหัวหน้ากลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ สอง โรงเรียนเน้นให้ผู้สอนวิชาภาษาจีนจัดทำแผนการสอนและบันทึกการสอน และ สาม โรงเรียนประเมินแผนการสอนและบันทึกการสอน และนำผลสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนและผู้เกี่ยวข้องมาปรับปรุง เพื่อพัฒนาการเรียนการสอนวิชาภาษาจีนในปีการศึกษาต่อไปให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ส่วนปัญหาด้านการบริหาร ผู้วิจัยพบว่า โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 แห่งขาดการสร้างเครือข่ายความร่วมมือระหว่างระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอุดมศึกษา เพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนให้เกิดความสัมพันธ์กันทั้งระบบ

1.2 ด้านหลักสูตร พบว่า สภาพปัจจุบันด้านหลักสูตรในรายวิชาที่เปิดสอนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และคาบชั่วโมงที่เปิดสอนในแต่ละรายวิชาของโรงเรียนทั้ง 4 แห่งเป็นไปตามหลักสูตรแกนกลางที่ สพฐ. กำหนด โดยโรงเรียนยังส่งเสริมให้ผู้เรียนทำกิจกรรมควบคู่ไปกับการเรียน ส่วนปัญหาด้านหลักสูตร ผู้วิจัยพบว่า การนำหลักสูตรแกนกลางไปใช้จริงเกิดปัญหาหลายประการ เนื่องจากเนื้อหาในหลักสูตรแกนกลางมีระดับ

ความยากเกินไป และยังมีความซ้ำซ้อนของเนื้อหาสาระการเรียนรู้ในแต่ละช่วงชั้นปี เนื้อหาไม่เหมาะสมกับสภาพการเรียนรู้จริงกับพื้นที่โรงเรียนในจังหวัดสุราษฎร์ธานี และควรปรับปรุงหลักสูตรแกนกลางในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายให้มีความสอดคล้องกับระดับอุดมศึกษา เพื่อเป็นการเชื่อมโยงและต่อยอดความรู้ในระดับที่สูงขึ้นไป

1.3 ด้านผู้สอน พบว่า สภาพปัจจุบันด้านผู้สอน ผู้วิจัยพบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่มีประสบการณ์การสอนน้อย ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน อีกทั้งผู้สอนในโรงเรียนบางแห่งเป็นครูอาสาสมัครชาวจีนที่จำเป็นต้องเดินทางกลับประเทศจีน เมื่อครบกำหนดสัญญาจ้างงาน จึงส่งผลให้ขาดความต่อเนื่องและไม่เกิดประสิทธิผลในการเรียนการสอนอย่างแท้จริง ส่วนปัญหาด้านผู้สอน ผู้วิจัยพบว่า ผู้สอนโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างมีภาระงานสอนและงานด้านอื่นที่ไม่เกี่ยวกับการเรียนการสอนในปริมาณมาก เช่น งานที่ได้รับมอบหมายจากผู้อำนวยการ งานธุรการ งานสหกรณ์โรงเรียน งานตรวจเวรช่วงเย็น ทำให้ไม่มีเวลาเพียงพอสำหรับการพัฒนาตนเองในด้าน

1.4 ด้านผู้เรียนพบว่า โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างมีนักเรียนรวม 514 คน แบ่งได้เป็น มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 4 จำนวน 174 คน มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 จำนวน 174 คน มัธยมศึกษาชั้นปีที่ 6 จำนวน 166 คน นักเรียนที่มีพื้นฐานภาษาจีนจำนวน 256 คน นักเรียนไม่มีพื้นฐานภาษาจีนจำนวน 176 คน ส่วนปัญหาด้านผู้เรียน ผู้วิจัยสรุปข้อผิดพลาดที่ส่งผลกระทบต่อความยั้งระดับอุดมศึกษาสามารถแบ่งได้ 5 ด้านดังนี้

1.4.1 ด้านการออกเสียงพยัญชนะสรุปได้ว่า ปัญหาและข้อผิดพลาดการออกเสียงพยัญชนะผิดพลาดของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างแบ่งได้ 2 ประการดังนี้ 1) เกิดจากกระบวนการเลียนแบบเสียงภาษาแม่หรือภาษาถิ่นที่ถ่ายโอนข้อผิดพลาดจากภาษาแม่มาสู่ภาษาที่สอง 2) เกิดจากการขาดความรู้ความเข้าใจด้านวิธีการออกเสียงที่แตกต่างกันระหว่างสองภาษา

1.4.2 ด้านการออกเสียงสระสรุปได้ว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างพยายามออกเสียงสระ ü /y/ ด้วยเสียงอื่นที่มีอยู่ในภาษาไทย เช่น สระ ü /y/ นักเรียนออกเสียงเป็น / i : / หรือ /u:/ ซึ่งส่งผลให้การออกเสียงสระประสมที่เกิดจากสระ ü /y/ ผิดพลาดไป ด้วย เช่น üe /uøe/ üan /uøen/ และ ün /yn/ นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังพบอีกว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างมีความสับสนในการออกเสียงสระ เช่น ua /uA/ โดยออกเสียงผิดเป็น uo /øu/ และเสียงสระ uo /øu/ จะออกเสียงผิดเป็น ua /uA/ ข้อผิดพลาดประการนี้เกิดจาก

การศึกษาลักษณะปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

นักเรียนขาดความรู้ความเข้าใจในวิธีการออกเสียงสระที่ถูกต้อง และพยายามทดแทนเสียงสระภาษาจีนด้วยเสียงสระที่ใกล้เคียงในภาษาไทย

1.4.3 ด้านการออกเสียงวรรณยุกต์ ข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงของกลุ่มตัวอย่างแบ่งได้ 4 ประการ คือ 1) การอ่านเสียงสาม (上声) ปรากฏติดกัน 2) การอ่านเสียงเบา (轻声) 3) การออกเสียง (不) [bu⁵¹] และ 4) การออกเสียง (一) [yi⁵⁵] โดยข้อผิดพลาดด้านการออกเสียงทั้ง 4 ประการผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ขาดความรู้ความเข้าใจกฎการออกเสียงจึงทำให้เกิดความผิดพลาด 2) ผู้เรียนจินตนาการและไม่กล้าออกเสียงแบบเจ้าของภาษา 3) ขาดการฝึกฝนและเน้นย้ำจากผู้สอน

1.4.4 ด้านไวยากรณ์ ปัญหาและข้อผิดพลาดในงานเขียนของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้ดังนี้ 1) คำกริยาวิเศษณ์บอกระดับ (程度副词) 2) การใช้คำบุพบท (介词) 3) ลักษณะนาม (量词) โดยข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ทั้ง 3 กรณีผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ได้รับอิทธิพลจากภาษาแม่ 2) ขาดความรู้ความเข้าใจความแตกต่างระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาจีนและภาษาไทย 3) ขาดการฝึกฝนและเน้นย้ำจากผู้สอน

1.4.5 ด้านการเขียน แบ่งปัญหาได้ 3 แบบ ดังนี้ 1) ข้อผิดพลาดด้านการเขียนหมวดนำตัวอักษร และ 2) ข้อผิดพลาดด้านการจำตัวอักษร 3) ข้อผิดพลาดด้านการเขียนเครื่องหมายวรรคตอน โดยข้อผิดพลาดด้านการเขียนทั้ง 3 ประการผู้วิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) ข้อผิดพลาดด้านการเขียนหมวดนำตัวอักษร และการจำตัวอักษรผิด เกิดจากการที่ภาษาจีนมีโครงสร้างของตัวอักษรคล้ายกัน จึงส่งผลให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่างเกิดความสับสน และ 2) ข้อผิดพลาดด้านการเขียนเครื่องหมายวรรคตอน เกิดจากการที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างขาดความรู้ความเข้าใจในการใช้เครื่องหมายวรรคตอนที่ถูกต้อง

2) ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเพื่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

จากการสรุปและอภิปรายสภาพปัจจุบันและปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ผู้วิจัยขอเสนอข้อเสนอแนะเชิงนโยบายเพื่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี 4 ด้านดังนี้

2.1 ด้านการบริหาร

จากผลการวิจัยและผลการวิเคราะห์ประเด็นปัญหาด้านการบริหาร ผู้วิจัยขอเสนอข้อเสนอเชิงนโยบายด้านการบริหารการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ดังนี้ ถึงแม้ว่าโรงเรียนกลุ่มตัวอย่างจะมีเครือข่ายระหว่างระดับมัธยมศึกษาด้วยกัน แต่ยังคงขาดเครือข่ายและความร่วมมือกับระดับอุดมศึกษา ดังนั้น โรงเรียนกลุ่มตัวอย่างจึงควรเพิ่มเครือข่ายระดับอุดมศึกษาในท้องถิ่น เพื่อให้เกิดความร่วมมือทางการเรียนการสอนภาษาจีน และเกิดความเชื่อมโยงกันทั้งระบบ นอกจากนี้โรงเรียนกำกับภายใต้รัฐบาลควรจัดทำแนวทางการปฏิบัติการจัดการเรียนการสอนร่วมกันระหว่างระดับมัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษา เพื่อให้การบริหารการเรียนการสอนภาษาจีนในจังหวัดสุราษฎร์ธานีได้ยึดเป็นแนวปฏิบัติร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องกับรายงานการวิจัยของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2559, น.125) เรื่องการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยระดับมัธยมศึกษาที่ได้เสนอนโยบายว่า “โรงเรียนควรพัฒนาความร่วมมือด้านภาษาจีนกับหน่วยงานอื่น ๆ โดยเพิ่มความร่วมมือที่หลากหลายและต่อเนื่อง”

2.2 ด้านหลักสูตร

จากผลวิจัยและผลการวิเคราะห์ประเด็นปัญหาด้านหลักสูตร ผู้วิจัยขอเสนอข้อเสนอเชิงนโยบายด้านหลักสูตร ดังนี้ หลักสูตรภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานีควรมีความเชื่อมโยงกับกับระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ดังนั้น หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรมีการพิจารณาปรับหลักสูตรแกนกลางเพื่อลดความยากและซ้ำซ้อนของเนื้อหา อีกทั้งควรปรับหลักสูตรแกนกลางระดับมัธยมศึกษาตอนปลายให้เกิดความเชื่อมโยงกับระดับอุดมศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนสามารถต่อยอดทักษะและสมรรถนะทางภาษาจีนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนริศ วชิรานนท์ (2560, น. 284) เรื่องการศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในประเทศไทยได้เสนอนโยบายว่า “หลักสูตรภาษาจีนที่เปิดสอนในระดับอุดมศึกษาควรมีความเชื่อมโยงกับหลักสูตรระดับมัธยมศึกษาไม่ว่าจะเป็นด้านองค์ความรู้หรือหลักสูตร เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาภาษาจีนอย่างต่อเนื่องไม่เกิดการสูญเปล่าทางการศึกษา” นอกจากนี้ผู้วิจัยเสนอว่า โรงเรียนควรจัดทำคู่มือการใช้หลักสูตร เพื่อเป็นแนวทางในการเรียนการสอน

การศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

ภาษาจีนให้ได้มาตรฐานตามที่ผู้สอนกำหนด อีกทั้งควรปรับปรุงหลักสูตรให้มีความทันสมัย สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบันให้มากที่สุด เพื่อที่จะพัฒนาสมรรถนะและทักษะภาษาจีน ทั้ง 5 ด้าน ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียงพยางค์ สระ วรรณยุกต์ ไวยากรณ์ และการเขียน ของนักเรียนในจังหวัดสุราษฎร์ธานีได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2559, น. 145 - 146) เรื่องการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบ การจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทย ระดับประถมศึกษา ที่ได้เสนอนโยบายว่า “หากมีการจัดทำและพัฒนาหลักสูตรแกนกลางด้านภาษาจีนที่มีมาตรฐานและชัดเจนและ ทันสมัยขึ้นมาแล้วจะช่วยให้การเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยมีทิศทางที่แน่ชัด โรงเรียนสามารถนำไปปรับใช้ตามความเหมาะสมและสอดคล้องกับบริบทของโรงเรียนต่อไปได้”

2.3 ด้านผู้สอน

จากผลการวิจัยและผลการวิเคราะห์ประเด็นปัญหาด้านผู้สอน ผู้วิจัย ขอเสนอข้อเสนอเชิงนโยบายในด้านผู้สอน ดังนี้ กระทรวงศึกษาธิการควรจัดอัตราครูให้ เหมาะสมและเพียงพอต่อความต้องการในแต่ละพื้นที่ เนื่องจากในปัจจุบันพบว่าโรงเรียนที่ จัดการเรียนการสอนภาษาจีนในจังหวัดสุราษฎร์ธานีมีปัญหาขาดแคลนผู้สอน นอกจากนี้ ยังอีกทั้งผู้สอนในโรงเรียนบางแห่งเป็นครูอาสาสมัครชาวจีนที่จำเป็นต้องเดินทางกลับ ประเทศจีนเมื่อครบกำหนดสัญญาจ้างงาน จึงส่งผลให้ขาดความต่อเนื่องและไม่เกิด ประสิทธิภาพในการเรียนการสอนอย่างแท้จริง ดังนั้นหน่วยงานที่มีส่วนเกี่ยวข้องจึงควรเน้น การพัฒนาศาสตร์ที่เกี่ยวข้องให้กับผู้สอนชาวไทยเพื่อพัฒนาและยกระดับการสอนภาษาจีน ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมถึงการจัดหาทุนการศึกษาสำหรับผู้สอนที่ต้องการพัฒนาตนเอง ในระดับที่สูงขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2559, น. 123) เรื่องการวิจัยเพื่อพัฒนาระบบการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยระดับ มัธยมศึกษา ได้เสนอนโยบายว่า “ควรจัดอบรมความรู้ให้แก่ครูชาวไทยอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเปิดโอกาสให้ครูได้พัฒนาตัวเองในเชิงวิชาการอย่างต่อเนื่อง”

2.4 ด้านผู้เรียน

จากผลการวิจัยและผลการวิเคราะห์ประเด็นปัญหาด้านผู้เรียน ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างยังขาดความรู้ความเข้าใจในทักษะทั้ง 5 ด้าน ทั้งนี้ผู้วิจัยขอเสนอ

ข้อเสนอเชิงนโยบายในด้านผู้เรียน ดังนี้ 1) ด้านการออกเสียงพยัญชนะ 2) ด้านการออกเสียงสระ 3) ด้านการออกเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งทั้ง 3 ด้านดังกล่าว ผู้สอนควรมีบทบาทในการฝึกฝนด้านการออกเสียงของผู้เรียนอย่างจริงจัง และควรอธิบายและฝึกฝนวิธีการออกเสียงที่ถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ อีกทั้งผู้สอนควรฝึกฝนให้นักเรียนออกเสียงบ่อย ๆ พร้อมทั้งควรอธิบายถึงอวัยวะการออกเสียง โดยการใช้รูปภาพเป็นสื่อกลางในการเรียนการสอนเพื่อให้ง่ายต่อการเรียนรู้และการฝึกฝน 4) ด้านไวยากรณ์ เนื่องจากปัญหาที่ผู้วิจัยพบ คือ การใช้คำกริยาวิเศษณ์บอกระดับ คำบุพบท คำลักษณะนาม ซึ่งเป็นไวยากรณ์ที่กำหนดในช่วงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ดังนั้น ผู้สอนควรอธิบายถึงความแตกต่างระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์ทางภาษาทั้งภาษาจีนและภาษาไทย อีกทั้งควรเน้นให้นักเรียนฝึกแต่งประโยคที่ใช้คำไวยากรณ์เหล่านั้น เพื่อให้นักเรียนเกิดความคุ้นชินกับโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาจีน 5) ด้านการเขียน ผู้สอนควรให้ความสำคัญกับการเรียนการสอนเรื่องหมวดหมู่ตัวอักษร ลักษณะของขีด จำนวนเส้น รวมถึงกระตุ้นให้ผู้เรียนได้ทบทวนการเขียนอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งข้อเสนอด้านการเขียนนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของนาริรัตน์ วัฒนเวฬุ (2561, น. 311) เรื่องการศึกษาข้อผิดพลาดการเรียนอักษรจีนของผู้เรียนชาวไทย : กรณีศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ที่ได้เสนอโยบายว่า “ผู้สอนควรกระตุ้นให้ผู้เรียนหมั่นทบทวนและฝึกฝนเพื่อความคงทนในการจดจำ”

การวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นถึงสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งประเด็นที่ผู้วิจัยได้ให้ความสำคัญคือปัญหาด้านผู้เรียน ที่ยังคงขาดความรู้ความเข้าใจในด้านสมรรถนะและทักษะทางภาษาจีน ไม่ว่าจะเป็นด้านการออกเสียงพยัญชนะ ด้านการออกเสียงสระ ด้านการออกเสียงวรรณยุกต์ ด้านไวยากรณ์และด้านการเขียน ซึ่งปัญหาดังกล่าวถ้าผู้สอนไม่เน้นย้ำหรือกระตุ้นให้ผู้เรียนฝึกฝนอย่างต่อเนื่องก็อาจส่งผลกระทบต่อผู้เรียนที่จะเข้ามาศึกษาภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้ปัญหาดังกล่าวนั้นอาจทำให้ผู้เรียนเรียนไม่ได้ เรียนไม่รู้เรื่อง ตกออกหรือลาออกกลางคันในที่สุด ผู้วิจัยหวังว่า การรวบรวมข้อมูลและชี้เป้าประเด็นปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานีครั้งนี้จะเป็นข้อมูลพื้นฐานที่ประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีน ทั้งนี้เพื่อลด

การศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

การตอกออกและออกกลางคันของผู้เรียนในระดับอุดมศึกษา และยังเป็นภาระระดับ การเรียนการสอนภาษาจีนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายและระดับอุดมศึกษาให้เกิด ความเชื่อมโยงกันเป็นระบบมากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

1) ควรศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานภาษาจีน พุทธศักราช 2551 ในระดับประถมศึกษาเพิ่มเติม เพื่อวิเคราะห์ปัญหาสาระการเรียนรู้ทั้ง 4 ด้าน พร้อมทั้ง ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายให้เกิดการพัฒนาหลักสูตรตั้งแต่ระดับประถมศึกษา ระดับ มัธยมศึกษาและระดับอุดมศึกษาให้เชื่อมโยงกันทั้งระบบ

2) ความรู้พื้นฐานจากงานวิจัยนี้อาจใช้เป็นแนวทางสำหรับการศึกษาค้นคว้า ในเรื่องอื่น ๆ ที่น่าสนใจ เช่น แนวทางหรือทฤษฎีการสอนภาษาจีนในระดับอุดมศึกษา รวมถึงเทคนิคการเรียนการสอนภาษาจีนระดับอุดมศึกษาในศตวรรษที่ 21 เป็นต้น

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานภาษาจีน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมชนสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- ชลาลัย อานามวัฒน์. (2556). *การบริหารจัดการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียน เอกชนสอนภาษาจีน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการศึกษาเอกชนใน กรุงเทพมหานคร*. ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.
- นาริรัตน์ วัฒนเวฬุ. (2561). การศึกษาข้อผิดพลาดการเรียนอักษรจีนของผู้เรียนชาวไทย : กรณีศึกษานักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี. *วารสารจีน ศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*, 11(1), 283-314.

- นริศ วศินานนท์. (2559). การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนระดับ
อุดมศึกษาในประเทศไทย. *วารสารจีนศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์*, 9(2),
263-287.
- मुखरिन्ทร์ หวง. (2551). *แนวทางการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนกลางในโรงเรียน
มัธยมศึกษาตอนปลายในเขต กรุงเทพมหานคร .* วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหา
บัณฑิต. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วรากร แซ่ฟุ่น ภากร นพฤทธิ วราลี รุ่งบานจิต วรนาท แซ่เซ่น และชุตินา คำแก้ว (2560).
การศึกษาสภาพและปัญหาการเรียนการสอนภาษาจีนของโรงเรียนมัธยมศึกษา
ในจังหวัดยะลา. *วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา*. 12 (ฉบับพิเศษ), 126-
136.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2010). *สัมพัลภาษาจีน ชั้นมัธยมศึกษาตอน
ปลายเล่มที่ 1 พิมพ์ครั้งที่ 10.* กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ สกสค.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2559ก). *หนังสือชุด รายงานการวิจัยเพื่อการ
พัฒนาการเรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยระดับประถมศึกษา.*
กรุงเทพฯ: บริษัทพริกหวานกราฟฟิคจำกัด.
- _____. (2559ข). *หนังสือชุด รายงานการวิจัยเพื่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษา
จีนในประเทศไทยระดับมัธยมศึกษา.* กรุงเทพฯ : บริษัทพริกหวานกราฟฟิค
จำกัด.
- สั้มา วรณิตย์. (2557). การบริหารงานวิชาการของสถานศึกษาในโครงการเรียนสอง
ภาษา(ไทย-จีน) สังกัด กรุงเทพมหานคร. *วารสารการบริหารการศึกษา
มหาวิทยาลัยศิลปากร*. 5(1), 285-294.
- สุวรรณ เลียงศิริฎถาวร. (2556). การศึกษาสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนใน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของ โรงเรียนในจังหวัดเชียงใหม่. *วารสาร
ศิลปศาสตร์มหาวิทยาลัยแม่โจ้*. 1(2), 43-59.

การศึกษาสภาพปัจจุบันและปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาจีน
ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายในจังหวัดสุราษฎร์ธานี

Qin jing และ บุญเลิศ ส่องสว่าง. (2558). การบริหารการจัดการเรียนการสอนภาษาจีน
ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจังหวัดปทุมธานี เขต 1. *การประชุม
วิชาการระดับชาติมหาวิทยาลัยรังสิต. RSU National Research Conference
2015* (น.1489-1498). กรุงเทพฯ :มหาวิทยาลัยรังสิต.

Yamane, Taro. (1973). *Statistics: An Introductory Analysis*. 3rded. New York:
Harper and Row Publications. 727-728.

บุคลากรกรม

กรรณิกา คุ่มโพธิ์ (ผู้ให้สัมภาษณ์) นายชยชนน์ โพธิ์ทิพย์ (ผู้สัมภาษณ์). ณ โรงเรียน
สุราษฎร์พิทยาคม 2 ที่อยู่ 132 หมู่ที่ 10 ต.วัดประดู่ อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี.
เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2561.

พรชัย จันทร์รงค์ (ผู้ให้สัมภาษณ์) นายชยชนน์ โพธิ์ทิพย์ (ผู้สัมภาษณ์). ณ โรงเรียน
สุราษฎร์พิทยาคม 2 ที่อยู่ 132 หมู่ที่ 10 ต.วัดประดู่ อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี.
เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2561.

ภัทรภรณ์ วุฒิจันทร์ (ผู้ให้สัมภาษณ์) นายชยชนน์ โพธิ์ทิพย์ (ผู้สัมภาษณ์). ณ โรงเรียน
สุราษฎร์พิทยาคม2 ที่อยู่ 132 หมู่ที่ 10 ต.วัดประดู่ อ.เมือง จ.สุราษฎร์ธานี.
เมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2561.

Received: October 5, 2019

Revised: April 27, 2020

Accepted: April 27, 2020